

ZELENA PESEM ŽIVLJENJA

Zelena jih je obkrožala. Iz temne je prehajala v svetlo, z redkimi rjavimi vejicami vmes.

Samo svetla je rasla na njegovi poti.

Oranžna krogla je izgubljala svoj sijaj in počasi začela izginjati. Priganjala ga je, da si poišče hrano, predno nebo preplavijo črne sence.

Odrine se s posušene slamice in zajadra skozi zrak, da se črno zablešči.

S sprednjimi nogami pristane v gosti tekočini, ki je prav takšne barve kot pikapolonica, ki jo je malo pred tem pojedel. Čez travo se je premikala kot potok sredi gozda, samo nič zvoka ni dajala od sebe. Zemlja jo je vpila vase in se v trenutku spremenila v temno blato.

Napel je vse moči ter poskusil izskočiti iz luže.

A nobena sila ni bila potrebna.

Izstrelilo ga je naprej, da je pristal na svetleče rjavi površini. Ni bila hrapava kot drevesno lubje, na katerem se je rodil in živel. Iz nje so rastle dolge kocine, a ga niso ujele medse kot medvedov kožuh. Z lahkoto se je premikal naprej in s sprednjimi nogami tipal za ovirami.

Iz rjave se je barva spremenila v barvo tistih svetlih madežev, ki se podijo čez sivo nebo in skrivajo ter razkrivajo modrino. S seboj prinesejo tudi dež, ki ga zmerom trdo ošvrka in prisili, da se skrrije pod list ter povesi glavo in samo čaka, da vse skupaj mine.

Nekako tako, kot je krogla utrujena izginjala za temnimi obrisi na obzorju.

Nima se namena vrniti. Še kar nekaj časa ne.

Prepušča ga na milost temnim sencam, ki bodo vsak hip zletele na nebo.

Z naslednjim skokom pristane na enaki površini. Le da je zdaj druge barve.

Potoček, v katerem je prej pristal, je pordečil svetlo površino in majhna odprtina na sredini mu ujame nogo brez namena, da bi ga izpustila.

Tema se razlije čez okolico, ko krogla potone.

A le za trenutek, predno se kopice na nebo umaknejo in razkrijejo drugo, veliko bolj medlo kroglo. Ta zasije naokoli in na stotine komaj slišnih kril se vzpne v nebo.

Iz temnejše zelene, ki v krogu sedi in ga opazuje, se zasliši petje moških. Dviguje se od vsepovsod in ga prisili k temu, da še sam podrgne zadnje okončine skupaj, da se zasliši živahna ljubezenska melodija. Vročina, ki prihaja iz luknje, ga še dodatno vabi, da vse hitreje drsa po hrapavi površini, da se njegova pesem sliši najdlje in preglasi vse ostale. Glavni pevec z le manjšo pomočjo orkestra.

Prepeva in prepeva, tudi ko se manjša temna senca dvigne čez nebo in s tankimi krili poleti vanj.

Prepeva in prepeva, tudi ko se večja temna senca dvigne čez nebo in s krili, prekritimi z dolgimi peresi, poleti vanj.

Prepeva, ko se manjše čeljusti sklenejo okoli njega.

In prepeva, ko se večje čeljusti sklenejo okoli obeh.

Neha prepevati šele, ko se žareča krogla spet pojavi na nebu.